

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně **E. Z.**, zastoupené JUDr. Jiřím Machem, advokátem v Jindřichově Hradci, Masarykovo nám. 1/II, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem 602 00 Brno, nám. Svobody 4, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 7. 2005, čj. 660/05/FŘ/170 a čj. 661/05/FŘ/170, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně proti rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 23. 11. 2006, čj. 31 Ca 153/2005 - 33, a ze dne 11. 12. 2006, čj. 31 Ca 124/2005 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **s e z a m í t a j í.**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** právo na náhradu nákladů řízení **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Platebním výměrem Finančního úřadu v Pelhřimově ze dne 5. 11. 2004, čj. 55799/04/091980/6377, uložil správce daně žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 752 899 Kč. Důvodem bylo neoprávněné použití prostředků státního rozpočtu (dotace na odbahnění rybníka). Žalovaný toto rozhodnutí změnil tak, že výši odvodu snížil na částku 1 020 536 Kč (rozhodnutí čj. 661/05/FŘ/170).

Platebním výměrem Finančního úřadu v Pelhřimově ze dne 5. 11. 2004, čj. 55784/04/091980/6377, uložil správce daně žalobkyni penále za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 183 207 Kč. Žalovaný toto rozhodnutí změnil tak, že výši penále snížil na částku 688 862 Kč (rozhodnutí čj. 660/05/FŘ/170).

Žalobkyně podala žalobu ke Krajskému soudu v Brně, v níž se domáhala zrušení všech výše uvedených rozhodnutí. Usnesením ze dne 12. 9. 2005, čj. 31 Ca 124/2005 - 16, krajský soud

vyloučil k samostatnému projednání žalobu proti rozhodnutí žalovaného čj. 660/05/FR/170. Poté napadenými rozsudky obě žaloby zamítl.

Žalobkyně (dále jen stěžovatelka) podala proti oběma rozsudkům včasné kasační stížnosti, které opírala o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a v nichž mimo jiné navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasačním stížnostem odkladný účinek ve smyslu § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 29. 5. 2007, čj. 8 Afs 19/2007 - 74, vyhověl žádosti o přiznání odkladného účinku a zároveň řízení o kasačních stížnostech spojil ke společnému projednání a rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádřeních ke kasačním stížnostem navrhl kasační stížnosti zamítnout. Ztotožnil se se závěry krajského soudu a zopakoval argumentaci uvedenou již ve vyjádřeních k žalobám.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadená rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Ze spisu vyplynuly tyto skutečnosti:

Rozhodnutím o účasti státního rozpočtu reg. č. 27/2002-6040Tá o poskytnutí dotace na rok 2002, ze dne 4. 6. 2002 (dále jen Rozhodnutí), poskytlo ministerstvo zemědělství stěžovatelce dotaci na odbahnění rybníka ve výši 1 752 899 Kč. Nedílnou součástí Rozhodnutí byla příloha č. 1 „Podmínky čerpání výdajů státního rozpočtu“; podle čl. 1.1 byla stěžovatelka mimo jiné povinna seznámit se podrobně se zněním Závazných pravidel poskytování finančních prostředků v oblasti vod v roce 2002 a způsobu kontroly jejich užití (dále jen Závazná pravidla), která tvořila přílohu č. 10 k zákonu č. 490/2001 Sb., o státním rozpočtu České republiky na rok 2002.

Výše přiznané dotace činila podle Rozhodnutí 56,314 % nákladů na odbahnění rybníka. Úhrada celkových nákladů byla stanovena takto: náklady na odbahnění rybníka: 3 112 725 Kč vč. DPH, z toho dotace 1 752 899 Kč (56,314 %), vlastní zdroje 1 359 826 (43,686 %).

Již v roce 2000 provedla stěžovatelka podle zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, výběrové řízení na zhotovitele díla, v němž nejvýhodnější nabídku předložil Agropodnik Jindřichův Hradec, a. s.

Stěžovatelka s ním uzavřela 1. 7. 2002 smlouvu o dílo, jíž se zhotovitel zavázal provést odbahnění rybníka v souladu s projektovou dokumentací zpracovanou v březnu 2000 P-ateliérem, s. r. o., a to za nabídkovou cenu 3 112 725 Kč vč. DPH (tj. 2 964 500 Kč bez DPH).

Stejného dne uzavřela stěžovatelka s touto akciovou společností také druhou smlouvu o dílo, kde vystupuje sama jako zhotovitel, a ve které se zavázala provést část prací, které tvořily předmět smlouvy o dílo výše uvedené, a to za cenu 1 814 500 Kč (stěžovatelka nebyla plátcem DPH).

Od 7. 9. do 1. 11. 2004 provedl správce daně (Finanční úřad v Pelhřimově) u stěžovatelky kontrolu zaměřenou na zjištění skutečností spojených s plněním povinností vyplývajících z Rozhodnutí a Závazných pravidel, ze zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek a ze zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví.

Na základě této kontroly stanovil správce daně výše uvedenými platebními výměry stěžovatelce povinnost odvést zpět do státního rozpočtu celou výši poskytnuté dotace (1 752 899 Kč) a penále z této částky dle § 44 odst. 2 rozpočtových pravidel ve znění účinném do 6. 9. 2004 (1 183 207 Kč). Podle správce daně stěžovatelka porušila rozpočtovou kázeň, neboť neoprávněně použila prostředky státního rozpočtu [§ 3 písm. e) rozpočtových pravidel] tím, že nedodržela podmínku z Rozhodnutí vyčerpat peněžní prostředky na účel odbahnění rybníka ve stanovené výši.

K odvolání stěžovatelky následně žalovaný vyměřené částky změnil. Odůvodnil to tím, že z Rozhodnutí vč. jeho Přílohy č. 1 a ze Závazných pravidel vyplývalo, že stěžovatelce byla poskytnuta dotace na odbahnění rybníka, a to pouze na náklady vzniklé dodavatelsky, což dovozoval z bodu 1.3 Přílohy č. 1 Rozhodnutí, ze závěrečného vyhodnocení akce (tabulka finanční vypořádání dotace) a ze Závazných pravidel [část C IV písm. c), část V. písm. c), část C IX].

Poskytovatel dotace vyplatil dotaci poté, co mu byly předloženy faktury vystavené zhotovitelem díla, což podle žalovaného vylučovalo možnost úhrady vlastní práce stěžovatelky. Celková výše těchto faktur činila 3 112 728,20 Kč; na jejich základě byla vyplacena celá dotace (1 752 899 Kč) na účet stěžovatelky, odkud byla následně převedena zhotoviteli. Zbývající vyfakturovaná pohledávka zhotovitele byla uhrazena 29. 11. 2002 zápočtem oproti pohledávce stěžovatelky vůči zhotoviteli vyplývající ze smlouvy o dílo, v níž vystupovala stěžovatelka na straně zhotovitele.

Žalovaný se ztotožnil se závěrem finančního úřadu, že stěžovatelka neprokázala náklady vynaložené na část díla, kterou provedla sama jako zhotovitel. Do protokolu o ústním jednání z 16. 9. 2004 uvedla, že některé práce na odbahnění, které jako zhotovitel vykonala, byly provedeny stroji, jejichž opotřebení nelze účetně prokázat, neboť byly ve vlastnictví rodinného příslušníka a nelze prokázat ani práce odvedené rodinnými příslušníky. Označila pouze výdajové pokladní doklady na menší částky (vesměs na bionaftu), které však podle žalovaného nebyly předmětem dotace.

Žalovaný požádal o vyjádření také poskytovatele dotace (tedy ministerstvo zemědělství), který mu sdělil, že proplacení dotace proběhlo na základě čtyř dodavatelských faktur v celkové výši 3 112 728,20 Kč. Stěžovatelka mu předložila pouze jednu smlouvu o dílo, v níž vystupovala jako objednatel, a ze které vyplývalo, že odbahnění rybníka provede v celém rozsahu zhotovitel (Agropodnik Jindřichův Hradec, a. s.). O jiné smlouvě mu nebylo nic známo, stejně jako o tom, že část prací uvedených v položkovém rozpočtu smlouvy o dílo provedla sama stěžovatelka.

Ze všech uvedených okolností žalovaný dovodil, že stěžovatelka zamýšlela dosáhnout pokrytí všech dodavatelských nákladů z dotace, nikoli jen 56,314 %, jak bylo určeno v Rozhodnutí. Z tohoto důvodu uzavřela se zhotovitelem zmíněnou druhou smlouvu o dílo, na jejímž základě provedla značnou část prací vlastními silami. Přitom náklady, které jí vznikly s prováděním těchto prací, neprokázala. I kdyby se jí to podařilo, nebylo by možné tyto náklady z hlediska řádného čerpání dotace uznat, neboť je poskytovateli dotace nepředložila a takovýto způsob prokazování nákladů jí nebyl ani povolen.

Skutečnou hodnotu nákladů vynaložených na akci proto žalovaný vypočetl tak, že od faktur předložených poskytovateli dotace (3 112 728,20 Kč) odečetl částku vyfakturovanou stěžovatelkou zhotoviteli za jí provedené práce (tedy neprokázané náklady ve výši 1 812 228 Kč). Z takto dosažené částky (1 300 500 Kč) vypočetl přiznanou procentuální výši nároku na dotaci, tedy 56,314 %, což odpovídalo částce 732 363 Kč. Rozdíl mezi vyplacenou dotací a částkou,

kteřá ve skutečnosti měla být vyplacena, činil 1 020 536 Kč. Tato částka tedy představovala neoprávněně čerpanou část dotace a žalovaný ji vyměřil stěžovateli jako odvod za porušení rozpočtové kázně. Stejným výpočtem žalovaný také snížil penále.

Krajský soud se se závěry žalovaného plně ztotožnil.

Především krajský soud nepovažoval za důvodnou námitku, že odbahnění předmětného rybníka bylo provedeno v souladu s projektovou dokumentací. Relevantní pro vyměření odvodu (a penále) naopak byla skutečnost, že stěžovatelka nedodržela podmínku vynaložit na odbahnění rybníka vlastní zdroje ve stanovené výši, čímž došlo z její strany k porušení rozpočtové kázně spočívající v neoprávněném použití prostředků státního rozpočtu. Popsaná zjištění správce daně soud podle svých slov neměl důvod zpochybňovat.

Krajský soud se dále neztotožnil ani s námitkou, že rozhodnutí o přidělení dotace ani žádný právní předpis stěžovateli nezapovídal úhradu části faktur zhotovitele díla zápočtem pohledávek. Podle názoru krajského soudu byla stěžovateli poskytnuta dotace na „skutečně vyfakturované náklady“, tj. práce vykonané dodavatelsky, nikoliv na vlastní práce stěžovatelky. Krajský soud v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 19. 5. 2005, čj. 2 Afs 8/2005 - 71, v němž zdejší soud vyslovil závěr, že povinnost příjemce dotace odvést do státního rozpočtu neoprávněně použité prostředky vychází ze zásady, že stát je oprávněn stanovit podmínky pro poskytování prostředků ze svého rozpočtu relativně tvrdě a přísně; o porušení rozpočtové kázně může jít i tehdy, když pochybení příjemce dotace zjevně nemělo negativní dopad na státní rozpočet.

Na závěr krajský soud uvedl, že smyslem § 3 písm. e) rozpočtových pravidel je zamezit neoprávněnému používání prostředků státního rozpočtu jejich příjemcem tak, aby je nevydával v rozporu se stanovenými podmínkami. Stěžovatelka stanovené podmínky nedodržela, ačkoliv jí byly dobře známy, proto napadená rozhodnutí žalovaného byla vydána v souladu s právním předpisy.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že je třeba vycházet z toho, že dotace jí byla poskytnuta „na odbahnění rybníka“, nikoliv na „náklady na odbahnění rybníka“, jak uvedl krajský soud. Při tomto výkladu je pak rozhodné, že byly provedeny všechny práce uvedené v projektu, což mimo jiné potvrdil jak správce daně, a což také stěžovatelka řádně vyúčtovala v závěrečném vyhodnocení akce.

Dále uvedla, že zápočtu vzájemných pohledávek s Agropodnikem Jindřichův Hradec, a. s., nebránily ani právní předpisy, ani konkrétně stanovené podmínky poskytnutí dotace. Forma úhrady nebyla nikde výslovně stanovena, proto byla stěžovatelka oprávněna zhotovitele díla uspokojit jakýmkoliv způsobem, který by vedl k zániku jejích závazků. Podle stěžovatelky by nic nebránilo ani např. zápočtu pohledávek ze zcela odlišného smluvního vztahu, či převodem vlastnického práva k movitým či nemovitým věcem stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud posoudil věc takto:

Stěžovatelka polemizuje s výkladem obsahu Rozhodnutí, k jakému účelu jí byla dotace poskytnuta. Není sporu o tom, že tímto účelem bylo odbahnění rybníka. Stejně důležité ovšem je, že poskytovatel dotace byl oprávněn stanovit a také stanovil podmínky, za kterých lze dotaci čerpat. Jak správně poukázal krajský soud, na získání dotace není právní nárok (pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, viz § 14 odst. 1 rozpočtových pravidel) a poskytování prostředků ze státního rozpočtu lze vázat na vcelku přísné podmínky.

Rozhodnutím poskytlo ministerstvo zemědělství stěžovatelce dotaci na rok 2002 ve výši 1 752 899 Kč, vypočtenou jako 56,314 % z nákladů na odbahnění rybníka v celkové výši 3 112 725 Kč. Základem tohoto výpočtu byla rozpočtová cena nabídnutá zhotovitelem díla Agropodnikem Jindřichův Hradec, a. s., ve výběrovém řízení a sjednaná později ve smlouvě o dílo. Zbývající část nákladů (tedy částku 1 359 826 Kč) měla stěžovatelka podle Rozhodnutí nést z vlastních zdrojů.

V Příloze č. 1 Rozhodnutí byly mimo jiné stanoveny podmínky vrácení dotace vč. penále, a to např. při nesplnění účelu a rozsahu, na který byla dotace poskytnuta či při porušení povinností vyplývajících pro příjemce dotace z Rozhodnutí.

Povinnosti příjemce dotace byly uvedeny v článku 1. Podle bodu 1.2 byla stěžovatelka povinna dodržovat předkládání dokladů pro čerpání dotace ve stanoveném termínu, a to dílčí potvrzené faktury vč. soupisu provedených prací, poslední fakturu nejpozději do 31. 10. 2002. Bod 1.3 stanovil povinnost „uhradit dodavateli skutečně vyfakturované náklady, tj. dotaci i vlastní zdroje na odbahnění rybníku nejpozději do 31. 12. 2002“. V bodu 1.1 bylo příjemci dotace uloženo podrobně se seznámit se zněním Závazných pravidel.

V části 2 C Závazných pravidel „Podpora na ostatní opatření ve vodním hospodářství podle § 102 odst. 1 písm. a), b), c), d), j), k) vodního zákona“ byla mimo jiné zahrnuta i podpora (tj. finanční prostředky k úhradě výdajů na opatření ve veřejném zájmu) odbahnění rybníků [odst. I písm. c)].

Odstavec IV. „Způsob výpočtu podpory“ Závazných pravidel stanovil, že pro předmět podpory bude uhrazeno maximálně 80 % nákladů na odbahnění rybníka, a nebo 150 Kč na 1 m³ vytěženého sedimentu, upravených podle výsledků zadání veřejné zakázky podle zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek.

Zákon o zadávání veřejných zakázek v § 1 odst. 1 písm. a) vymezil předmět své úpravy jako *„závažný postup zadavatelů veřejných zakázek směřující k uzavření smluv k jejich provedení“*. Veřejnou zakázkou se podle § 2 písm. a) rozuměla *„úplatná smlouva uzavřená mezi zadavatelem a vybraným uchazečem, jejímž předmětem jsou dodávky, provedení prací nebo poskytování služeb“*. Podle § 2 písm. b) bodu 6 byla zadavatelem I *„právnícká nebo fyzická osoba, která k úhradě zakázky, která je veřejnou zakázkou podle písmene a), použije prostředky státního rozpočtu, státních fondů, příspěvků mezinárodních organizací nebo rozpočtů územních samosprávných celků“*.

Stěžovatelka opakovaně zdůrazňovala, že vypsala výběrové řízení, v němž nabídku s nejnižší cenou podal Agropodnik Jindřichův Hradec, a. s., proto s ním uzavřela smlouvu o dílo; jejím předmětem bylo provedení celého díla v souladu s projektovou dokumentací.

Tuto smlouvu a v souladu s ní zhotovitelem vystavené faktury předložila poskytovateli dotace, který na jejich základě vyplatil přiznanou dotaci. Čerpání dotace upravoval článek 2 Přílohy č. 1 Rozhodnutí tak, že finanční prostředky budou uvolňovány na účet příjemce dotace „na základě Rozhodnutí a dílčích faktur do celkové výše dotace uvedené v Rozhodnutí, potvrzených příjemcem dotace a odborem vodních toků a meliorací ministerstva zemědělství“.

Stěžovatelka ve své druhé námitce uvedla, že Rozhodnutí nestanovilo formu úhrady faktur zhotovitele díla, proto byla oprávněna použít i zápočet podle § 580 a násl. občanského zákoníku, resp. § 358 a násl. obchodního zákoníku. Pohledávku vzniklou vůči Agropodniku Jindřichův Hradec, a. s. na zaplacení ceny díla, které sama provedla, bylo třeba považovat

za „vlastní zdroj“ ve smyslu Rozhodnutí, stejně jako by tomu bylo např. v případě převodu vlastnického práva k movitým či nemovitým věcem.

Stěžovatelka však směšuje dva různé problémy: důvodem vyměření odvodu (a penále) nebyla pouhá forma vynaložení vlastních zdrojů, ale to, že nebylo prokázáno jejich vynaložení vůbec.

Z citovaných bodů 1.2 a 1.3 článku 1 a ze stanoveného průběhu čerpání dotace v článku 2 Přílohy č. 1 Rozhodnutí vyplývá, že dotace byla poskytnuta s tím, že odbahnění rybníka bude prováděno zhotovitelem, kterému byla zadána veřejná zakázka, a který bude postupně předkládat faktury příjemci dotace k odsouhlasení a ten následně poskytovateli dotace k proplacení (do výše dotace). Odbahnění rybníka tedy měla provést třetí osoba odlišná od příjemce dotace (stěžovatelky).

Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že Rozhodnutí ani jiný závazný akt nestanovil formu vynaložení vlastních zdrojů.

Problémem „vlastních zdrojů“ se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2006, čj. 1 Afs 92/2005 - 98: *„Vlastní zdroje potřebné k ubrání stanovení části ceny dotovaného díla může příjemce dotace buď vytvořit vlastní hospodářskou činností, nebo je získat od osob třetích (např. prostřednictvím úvěru či půjčky). Dotované dílo však musí být v daném kalendářním roce nejen zhotoveno, ale též ubráneno; finanční krytí proto nemůže poskytnout jako osoba třetí zhotovitel díla tím, že posečká příjemci dotace s úhradou ceny díla na pozdější dobu.“*

Za „vlastními zdroje“ jsou obvykle považovány peněžní prostředky; nic ovšem nebránilo tomu, v tom lze se stěžovatelkou souhlasit, aby byl na místo převodu peněžních prostředků sjednán jiný způsob splnění závazku stěžovatelky jako objednatelky ze smlouvy o dílo vůči zhotoviteli. Předpokladem pro to by ovšem bylo, aby o takovém způsobu byl předem informován poskytovatel dotace a vyslovil s ním souhlas. Tak tomu ovšem v daném případě nebylo. Stěžovatelka předložila poskytovateli dotace smlouvu o dílo, v níž se zhotovitel zavázal k provedení díla (odbahnění) a stěžovatelka se zavázala zaplatit mu za to sjednanou cenu. Způsob placení byl sjednán v čl. 4. 3: *„Splatnost daňového dokladu je 14ti denní ode dne doručení objednateli. Za splnění povinnosti ubrání daňový doklad (fakturu) je považováno datum připsání na účet zhotovitele.“* V čl. 7. 2 sjednaly smluvní strany úroky z prodlení. Z uvedeného je zřejmé, že poznámka stěžovatelky o možném splnění závazku převodem vlastnického práva k věcem je nepřipadná, neboť smlouva o dílo jednoznačně stanovila způsob placení (převodem na bankovní účet).

Jak bylo výše připomenuto, na poskytnutí dotace není právní nárok, naopak po příjemci dotace lze spravedlivě požadovat splnění relativně přísných a tvrdých podmínek. V posuzovaném případě byla dotace poskytnuta za předpokladu, že náklady na dosažení účelu akce dosáhnou výše 3 112 725 Kč, což byla cena díla vzešlá z výběrového řízení na zadání veřejné zakázky. Poskytovatel dotace tedy vycházel z výsledku řízení provedeného v souladu se zákonem o zadávání veřejných zakázek a rozhodl o poskytnutí dotace na tuto cenu poměrnou částí 56,314 %. Náklady vynaložené na veřejnou zakázku mohl poskytovatel dotace považovat za prokazané.

Stěžovatelka ovšem část této zakázky provedla sama, a to aniž o tom jakýmkoli způsobem včas (ostatně neučinila tak ani dodatečně) informovala poskytovatele dotace.

Pro úplnost je třeba poznamenat, že principiálně nic nebránilo tomu, aby se stěžovatelka sama podílela určitým způsobem na zhotovení díla; k tomu by ovšem byl nutný předchozí

souhlas poskytovatele dotace a to za předpokladu, že by náklady vynaložené přímo stěžovatelkou byly jednoznačně prokazatelné.

V daném případě tedy stěžovatelka nesplnila žádný z uvedených předpokladů: neprokázala vlastní činností vynaložené náklady (naopak sama uvedla, že některé práce na odbahnění byly provedeny stroji, jejichž opotřebení nelze účetně prokázat, neboť byly ve vlastnictví rodinného příslušníka a nelze prokázat ani práce odvedené rodinnými příslušníky) a především k vlastní činnosti neměla souhlas poskytovatele dotace, ba dokonce tuto činnost před ním zatajila.

Podle stejné logiky tak mohla stěžovatelka - jako zhotovitel - uzavřít smlouvu o dílo na celý rozsah díla, k jehož provedení by se zavázal Agropodnik Jindřichův Hradec, a. s., ve smlouvě, již stěžovatelka předložila poskytovateli dotace. Při tom by poskytovateli dotace předkládala faktury vystavené zhotovitelem - Agropodnikem Jindřichův Hradec, a. s. (vítězným uchazečem o veřejnou zakázku), na plnění, které by fakticky provedla sama stěžovatelka (zadavatel veřejné zakázky). Na tomto modelu je zvláště zřejmé, jak absurdní jsou námitky ohledně nesprávného právního výkladu krajského soudu co do „formy vynaložení vlastních zdrojů“. Argumentem *ad absurdum* se tak potvrzuje závěr o tom, že stěžovatelka se svým postupem pokusila obejít podmínky, za nichž jí byla poskytnuta dotace.

Na základě všech uvedených skutečností tedy Nejvyšší správní soud uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto mu nezbylo než ji zamítnout.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. května 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu